

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๒๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

ศาสนานี้เป็นชื่อเป็นแบรนด์เนม ความหมายของพระศาสนานี้คือธรรมะ
คือพระธรรมคือพระวินัย ที่เป็นข้อวัตรข้อปฏิบัติ ให้ศาสนิกชนของศาสนานั้น ๆ
นำไปประพฤตินำไปปฏิบัติ เพื่อเป็นหลักการเพื่อเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

สมมติบัญญัติทั้งหลายมีหลายพันหลายหมื่นหลายแสนหลายล้านสมมติ
เพื่อสมมติ ให้เข้าใจจะได้ประพฤติดจะได้ปฏิบัติเพื่อโพกัสเพื่อปฏิบัติต่อสมมตินั้น
ให้ถูกต้องเพื่อให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เพื่อเข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน
อักษรย่อเรียกว่า มอก. เข้าสู่มาตรฐาน เพื่อให้สมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ

สมมติสัจจะทั้งหลายนะ ถึงมีการเรียนการศึกษาทั้งทางวัตถุทั้งทางกาย
ทั้งทางวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ สมมติสัจจะถึงมีการเรียนการศึกษา
ตั้งแต่อนุบาลจนถึงปริญญาเอก ทางฝ่ายทางธรรมในเรื่องจิตเรื่องใจถึงได้มีการเรียน
การศึกษาทุก ๆ ศาสนา

ศาสนาพุทธเรียนตั้งแต่นักธรรมตรีจนถึงเปรียญธรรม ๙ ประโยค เพื่อศาสนิกชน
ผู้ที่นับถือศาสนานั้น ๆ จะได้เอาความรู้ความเข้าใจไปประพฤติไปปฏิบัติ

เพราะทุกอย่างนั้นมันคือเหตุคือปัจจัย เมื่อมันมีเหตุมันก็มีผล เมื่อมันมีกรรม ก็มีกฎของกรรมแล้วก็มีผลของกรรม ทุกอย่างนั้นมันเป็นกระบวนการของเหตุของปัจจัย นี่เป็นหลักการของมนุษย์ของเรา

มนุษย์เรานะอายุชัยของมนุษย์ในปัจจุบันนี้ได้อยู่ได้ร่วม ๆ ศตวรรษนะ อยู่ได้ร่วมร้อยปี ถ้าพัฒนาใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ไปพร้อม ๆ กัน อยู่ได้มากกว่าร้อยปี เราทั้งหลายนะพากันเข้าใจ พากันเข้าใจความจริง ความเป็นจริงนะ แล้วพากันเข้าสู่การประพาศการปฏิบัติ

การประพาศการปฏิบัตินะไม่มีใครปฏิบัติให้เราได้ เราต้องประพาศปฏิบัติด้วยตัวของเราเอง ความรู้ถึงเป็นคู่กับการประพาศการปฏิบัติ

หลักการนี้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญา หลักการ ๓ ถึงได้แก่การปฏิบัติทางกายทางวาจาทางใจ ด้วยการไม่ทำบาปทั้งปวงด้วยปัญญา ด้วยปิติตด้วยสุขด้วยเอกัคคตา

เมื่อมันผ่านไปแล้ว เมื่อมันเป็นอดีตไปแล้วก็ปล่อยก็วาง ไม่ให้ติดอกติดใจ ไม่ให้เสียอกเสียใจ เพื่อทำจิตใจให้บริสุทธิ์และผ่องใสด้วยความรู้ความเข้าใจ เพื่อจิตใจจะได้เข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันธรรม เพื่อมีปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาที่เป็นนิติบุคคลตัวตน มันจะเป็นการทำความดีเพื่อความดี รักษาศีลเพื่อศีล ทำสมาธิเพื่อสมาธิ เจริญปัญญาเพื่อปัญญา นี่เป็นหลักการ ทุกศาสนาต้องทำเหมือนกันหมด เพราะชีวิตของเรานั้นมันคือความรู้ความเข้าใจแล้วเข้าสู่ภาคประพาศภาคปฏิบัติ

ความเป็นพระนะ เป็นได้กับทุก ๆ คนที่รู้เข้าใจเข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ ไม่ใช่เป็นได้เฉพาะบุคคลใดบุคคลใด ศาสนาใดศาสนาหนึ่ง อยู่ที่เราที่รู้เข้าใจ เข้าสู่ภาคประพตติภาคปฏิบัติ การประพตติการปฏิบัตินะ ถึงเป็นสัมมาทสิฐิ ความเห็นถูกต้อง เข้าใจถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง ที่มันเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

เข้าถึงความถูกต้อง เข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย เข้าถึงพระนิพพาน ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพ เข้าถึงพระนิพพานตั้งแต่ยังไม่ตาย

สัมมาทสิฐิให้พวกเราทั้งหลายเข้าใจอย่างนี้ พวกเราทั้งหลายต้องเข้าถึงพระนิพพาน ตั้งแต่ยังไม่ตาย เราต้องเอาเหตุเอาปัจจัย ที่มีความเห็นถูกต้อง ความเข้าใจถูกต้อง เข้าสู่การประพตติการปฏิบัติ เมื่อเรารู้เราเข้าใจ เรามีปีติมีสุขมีเอกัคคตา ในการประพตติการปฏิบัติความทุกข์ของเรามันก็ไม่มีอยู่แล้ว เพราะความรู้ของเราะ มันรู้ความจริง รู้ความเป็นจริง รู้ความเป็นประภัสสรของธรรมชาติ เพราะทุกอย่างนั้น มันมีอย่างนี้แหละ จะให้มันไม่มีไม่ได้ เรามีตามันก็ต้องมีรูป มีหุมนันก็ต้องมีเสียง มีจุกต้องมีกลิ่น มีลิ้นก็ต้องมีรส มีกายก็ต้องมีสัมผัส มีใจก็ต้องมีจิต มีวาระจิต

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ว่าอันนี้มันมีเพราะอะไร เพราะเหตุเพราะปัจจัย เพราะอายุขัย เมื่อเรามีอายุขัยเราก็ต้องมีอายตนะ อายตนะทั้ง ๖ นะ คือตาหูจมูกลิ้น กายใจ เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ ความเข้าใจ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มี พระนิพพานถึงเป็นความว่างจากสิ่งที่มีอยู่ ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มีอยู่

มันเป็นความรู้ความเข้าใจไม่ใช่ความจำ มันเป็นความรู้ความเข้าใจ

อย่างเราไปเรียนหนังสืออย่างนี้แหละก็ต้องให้รู้ให้เข้าใจ อย่างเราไปฟังการบรรยายก็เพื่อให้รู้เพื่อความเข้าใจ เราไปค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์เพื่อความรู้อย่างไร ความเข้าใจ ความรู้ความเข้าใจนี้เป็นสิ่งสำคัญ มันไม่ใช่ความจริงมันเป็นความเข้าใจ ความเข้าใจนี้มันจะไม่หลงไม่ลืมเพราะมันเข้าใจ เหมือนแต่ก่อนมันมีความมืดเมื่อมันมีแสงสว่างความมืดมันก็ไม่มี เมื่อเรามีความรู้ความไม่เข้าใจมันก็หายไป

เราทั้งหลายต้องพากันรู้เข้าใจ เราจะได้รู้สิ่งภายนอกแล้วก็รู้สิ่งภายใน รู้ของเก่าของใหม่ เพื่อให้เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม เราจะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ที่เป็นพระศาสนาที่เป็นธรรมะ เป็นบริสุทธิ์คุณ เพื่อทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ไม่มีทุกข์กับเราทุกคน ด้วยความรู้ความเข้าใจ ทุกชาติทุกศาสนา ต้องพากันทำอย่างนี้ ปฏิบัติอย่างนี้แหละ ทุกคนจะไปทำอะไรตามอัธยาศัยไม่ได้ ต้องทำตามความถูกต้อง เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงมันคือเหตุคือปัจจัย

พวกเรานะถึงมารู้สมมติ สมมติทั้งหลายทั้งปวงนะมันเป็นคุณเป็นอุปการะคุณ ให้เราปฏิบัติต่อสมมติให้สมบูรณ์ด้วยการประพฤติปฏิบัติ เน้นที่เราโฟกัสมาที่เรา เราต้องเอาธรรมนำชีวิต อย่าเอาตัวตนนำชีวิต อย่าไปตรึงในกามอย่าไปตรึงในพยาบาท กามก็คือตัวตนนะ พยาบาทก็คือตัวตน ใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นก็มีการมีพยาบาท ตัวตนนั้นมันคือวัฏฏสงสาร

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ว่ากามและพยาบาทคือตัวตน ต้องปฏิบัติให้ชัดเจน ให้ความเป็นมาตรฐานชัดเจนเข้าสู่รูปแบบ เข้าสู่แบรนด์เนม ถึงมีระบบนักบวช ข้าราชการนักการเมือง เพื่อเข้าสู่มาตรฐานเข้าสู่ มอก. มีหลักการมีอุดมการณ์

อุดมธรรม ให้ทำเหมือนกันเป็นทีมเวิร์ค มีระเบียบมีวินัยมีธรรมมีธรรมบุญ
ในการประพฤติการปฏิบัติ

มีเครื่องแบบมีสถานที่ในการประพฤติการปฏิบัติ

ผู้ที่เป็นผู้หญิงก็ต้องทำอย่างนี้ มีเครื่องแบบของผู้หญิง ผู้หญิงก็ต้องไว้ผมยาว
อย่างนี้แหละ พวกผู้หญิงไว้ผมยาว มีเครื่องประดับเครื่องประดา

ผู้ชายก็ผมสั้น ไม่ต้องมีเครื่องประดับเครื่องประดา เป็นตำรวจก็ต้องเข้าสู่
แบรนด์เนมตำรวจนะ ทั้งทรงผมทั้งการแต่งตัว เป็นทหารเป็นข้าราชการทุกข้าราชการ
ก็ต้องเข้าสู่แบรนด์เนม เข้าสู่มาตรฐานของส่วนราชการ เข้าสู่หลักการ เข้าสู่
การประพฤติการปฏิบัติ

เป็นศาสนาพุทธก็ต้องทำอย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ ตามหลักการพุทธ

เป็นศาสนาคริสต์ก็ต้องทำอย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ ตามหลักการของคริสต์

เป็นศาสนาอิสลามก็ต้องทำอย่างนี้ อย่างนี้ อย่างนี้ ตามหลักการของอิสลาม

เป็นศาสนาพราหมณ์ ทุกศาสนาก็ต้องทำตามหลักการ เข้าสู่แบบเข้าสู่หลักการ
อุดมการณ์อุดมธรรม จุดมุ่งหมายก็คืออันเดียวกันนี้แหละ คือมุ่งไปที่พระนิพพานนะ

เป้าหมายของทุก ๆ คนคือมรรคผลพระนิพพาน เราต้องเข้าใจ

ข้าราชการนักการเมือง นักบวช จุดมุ่งหมายของเราคือพระนิพพาน มันเป็น
การประพฤติการปฏิบัติ มันเป็นความรู้ความเข้าใจ ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เป็นอะไร
นั่นมันเป็นตำแหน่งของบุคคลอื่นของผู้อื่นนะให้เข้าใจอย่างนี้

ตำแหน่งของเรา รู้เข้าใจเราก็มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ มันจะได้สมบูรณ์ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ สมบูรณ์ทั้งอรรถะ ทั้งพยัญชนะจะได้ไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะชีวิตของเรานั้นต้องเป็นอย่างนี้แหละ มันไม่เป็นอย่างอื่น

ต้องรู้ต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าได้ประมาท เพราะความประมาท นั้นคือความต่างพร้อยของศีลของสมาธิของปัญญา ทุกคนจะต้องเน้นที่บุคคลนั้นจะ เข้าสู่ภาคประพฤติกาลปฏิบัติ

ที่ว่านานาจิตตังนะ ไม่เป็นไร จุติมุ่งหมายของเราทุกคนก็คือพระนิพพาน พระนิพพานถึงเป็นหลักการของความเป็นมนุษย์ เราทั้งหลายจะได้รู้เข้าใจว่า เราเกิดมาทำไม เราเรียนหนังสือทำไม เราทำงานทำไม เราเป็นข้าราชการนักการเมือง เป็นนักบวชทำไม

เราต้องรู้เข้าใจว่า เราเกิดมาเพื่อมาสร้างความดี มาสร้างบารมี ๑๐ ทศ เปื้องต้น ๒๐ ทศ ท่ามกลาง ละเอียดสูงสุด ๓๐ ทศ

ทศก็หมายถึงมาตรฐาน มอก. ความเป็นมาตรฐาน บรรทัดฐาน เค้าจะทำอะไร เค้ามีเครื่องวัด มีตลับเมตรวัดหรือว่ามีชั่งน้ำหนักอย่างนี้แหละ มันเป็นเครื่องวัด ความยาวความสั้นวัดน้ำหนักนะ

ด้วยเน้นโฟกัสมาที่กายวาจาใจกิริยามารยาททั้งอาชีวะ เข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน เพื่อไม่ให้ผิดพลาดทั้งทางกายกิริยามารยาททั้งอาชีวะ ทั้งเรื่องจิตเรื่องใจ

เราทุกคนเข้าสู่มาตรฐานเข้าสู่ มอก. ต้องเข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน พระธรรม
พระวินัย สิกขาบทน้อยใหญ่ของทางศาสนา เราต้องเข้าสู่มาตรฐานในการประพฤติ
การปฏิบัติ ธรรมนุญ รัฐธรรมนูญของแต่ละประเทศเราต้องเข้าสู่มาตรฐานเข้าสู่ มอก.
ในการประพฤติการปฏิบัติ

ทุกคนจะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้ เพราะความถูกต้องมันเป็นสิ่งที่มีอยู่
ความเป็นมาตรฐานมันเป็นสิ่งที่มีอยู่

เราทั้งหลายจะต้องรู้เข้าใจ จะได้ไม่ทำอะไรตามใจ จะได้เข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน
เป็นผู้ที่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป อย่าไปคิดว่าไม่เป็นไร ความรู้สึกนึกคิดว่า
ไม่เป็นไร นี่แหละคือความเป็นนิติบุคคลตัวตน นี่แหละคือความประมาท

ถึงมีบารมีทั้งเบื่องต้น บารมีท่ามกลาง บารมีที่สุดเป็นตาซึ่งเป็นเครื่องวัด

เราต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายต้องไม่ตั้งอยู่ในความอโรย ความอโรยทางตาหูจมูก
ลิ้นกายใจ ถึงมันจะอโรยเราก็ต้องรู้จัก เราต้องก้าวไปด้วยการประพฤติการปฏิบัติ
ต้องปรับเข้าหาพระธรรมเข้าหาพระวินัย ปรับเข้าหาเวลา ข้อวัตรกิจวัตร

ทำไมเค้ามีข้อวัตรกิจวัตร ทำไมเค้ามีระเบียบมีวินัย ทำไมเค้ามีธรรมนุญ
รัฐธรรมนูญให้รู้เข้าใจเพื่อจะได้ยกเลิกให้เราทุกคนไม่ได้ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย
เพราะความถูกต้องมันเป็นสิ่งที่มีอยู่ พระธรรมพระวินัยมันเป็นเครื่องวัดมันเป็นตาซึ่ง
มันเป็นปริณทล เพื่อให้เป็นความสมบูรณ์ทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ

ทำอะไรต้องเข้าใจอย่าไปประมาท ผู้ที่มีสติสมบูรณ์คือพระอรหันต์ ผู้ที่มีสติสมบูรณ์คือพระพุทธเจ้าให้เข้าใจ ที่ตั้งใจตั้งเจตนา อันไหนไม่ถูกต้อง ไม่คิดไม่พูดไม่ทำ ไม่ประมาทในเรื่องใหญ่เรื่องกลางเรื่องเล็กไม่ประมาท

ไม่สำคัญมันหมายความว่าตัวเองเก่งตัวเองฉลาดคิดว่าไม่เป็นไร ที่เราว่าไม่เป็นนี่แหละ ความประมาท ให้เข้าใจ

พระในศาสนาถึงมีพระธรรมมีพระวินัยมากมาย มีตั้งแปดหมื่นสี่พัน พระธรรมชั้นเพื่อจะมายกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้องที่มันเป็นนิติบุคคลตัวตน เพื่อให้มองเห็น ในแง่มุมในความไม่ถูกต้อง เพื่อเป็นหลักการที่วางหลักการไว้ให้เป็นหลักการประพฤติกฎการปฏิบัติ เพื่อความเป็นมาตรฐาน

ผู้ที่มาบวชเป็นพระนะ พระนี้หมายถึงพระธรรมพระวินัยนะ ต้องเป็นพระธรรม เป็นพระวินัยทั้งกายทั้งใจทั้งกิจกรรมารยาททั้งอาชีพ ยกเลิกความรู้สึกนึกคิด การกระทำกิจกรรมารยาทยกเลิกตัวตนหมดนะ เพื่อให้เป็นพระธรรมเป็นพระวินัย คำถึงเรียกผู้ที่มาบวชเป็นพระนะ ศาสนาพุทธก็เป็นพระ ศาสนาคริสต์ก็เป็นพระ ศาสนาอิสลามก็เป็นพระ ศาสนาพราหมณ์ก็เป็นพระ

ให้รู้ให้เข้าใจเรื่องพระธรรมเรื่องพระวินัย อย่าไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ถ้าทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยมันเป็นพระไม่ได้ ก็เพราะว่าพระคือพระธรรมพระวินัย ไม่ใช่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย

เรายกเลิกตัวตนทั้งหมดไม่มีตัวไม่มีตนเป็นพระธรรมพระวินัย มีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติกฎการปฏิบัติเพื่อความเป็นพระ ที่เราพากันเป็นพระนะ

ศาสนาพุทธพากันเป็นพระ ศาสนาคริสต์พากันเป็นพระ ศาสนาอิสลามพากันเป็นพระนะ

ให้เข้าใจนะอันนี้เป็นพระที่เค้าแต่งตั้งเรา เราต้องเข้าสู่ความเป็นมาตรฐาน เข้าสู่ มอก. ในการประพฤติการปฏิบัติทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีพ เราต้องเข้าสู่ความเป็นพระธรรมพระวินัย ต้องเข้าสู่หน้าที่ของเราด้วยปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ

เราทั้งหลายจะได้พากันเป็นพระทั้งกายทั้งวาจาทั้งภิรียมารยาททั้งอาชีพ เราจะได้เข้าถึงพระศาสนา

พูดถึงความเป็นพระ ทุกคนก็เป็นพระได้เหมือนกันหมดทุกคน ผู้ที่เป็นนักบวช ก็เป็นพระได้ ผู้ที่เป็นข้าราชการนักการเมืองพ่อค้าประชาชน พระราชา พระมหากษัตริย์ ประธานาธิบดีก็เป็นพระได้ เพราะพระนั้นคือผู้รู้เข้าใจ พากันมีปิติมีความสุขเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ทำหน้าที่ของตัวเองให้สมบูรณ์ ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะทั้งกายวาจาภิรียมารยาทยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติทุกคนก็เป็นพระได้ ด้วยความรู้ความเข้าใจ ปฏิบัติหน้าที่ทำหน้าที่ของตัวเองให้สมบูรณ์ ไม่เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ทุกคนก็เป็นพระได้

แต่สำหรับผู้ที่ไม่ได้บวช มันมีภาระเยอะ ต้องดูแลตัวเองบริหารตัวเอง บริหารครอบครัว ข้าราชการหรือบริหารการเมืองมันมีภาระเยอะ ต้องบำรุงพระศาสนา ต้องเสียภาษีอากร อย่างนี้เป็นพระได้ถึงระดับพระอนาคามีนะ คือเป็นผู้ละกามได้ เป็นผู้ไม่ตรีกในกาม เป็นผู้ไม่ตรีกในพยาบาท เพราะมีภาระมีหน้าที่การงานเยอะ

ผู้ที่ป็นข้าราชการนักรการเมือง ป็นอะไรต่าง ๆ นีัต้องรู้เข้าใจ ทุกคนป็นพระได้
ทั้งหมดให้รู้ให้เข้าใจ

ทุก ๆ ศาสนาก็ป็นพระได้ ให้รู้ให้เข้าใจมันจะต่างกันตั้งแต่รูปแบบต่างกันตั้งแต่
แบรนด์เนมให้เข้าใจ

สิ่งที่เรามองเห็นด้วยตามันป็นรูปแบบป็นแบรนด์เนมให้เราเข้าใจตำแหน่ง
ที่เค้าแต่งตั้งให้มันป็นรูปแบบป็นแบรนด์เนม แต่ความเป็นพระอริยเจ้ามันป็นได้
กับทุก ๆ คนนะไม่มีใครป็นไม่ได้ เราต้องป็นพระกันทุก ๆ คนให้เข้าใจอย่างนี้

ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ เน้นมาที่เราโฟกัสมาที่เรา

มนุษย์เราถึงมีหลักการ อาทิตย์หนึ่งมี ๗ วัน วันจันทร์อังคารพุธพฤหัสบดี
ป็นวันทำงาน วันเสาร์วันอาทิตย์ป็นวันหยุดทำงานถึงมีหลักการ

การทำงานก็ต้องเอาธรรมนำชีวิต มีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติ การทำงานก็เอาธรรมนำชีวิตเพื่อจะได้ทั้งทางวัตถุได้ทั้งทางจิตใจ
ไปพร้อม ๆ กันเพื่อป็นทางสายกลาง ไม่ใช่เอาแต่เรื่องวัตถุทางวิทยาศาสตร์
ต้องเอาใจไปพร้อม ๆ กัน ต้องมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเราไม่มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติเราก็มีความทุกข์นะ ความทุกข์ก็คือ
ความซึมเศร้าป็นโรคซึมเศร้านะ

ถ้าเรามีตัวมีตนเมื่อไหร่เราทุกคนก็มีความทุกข์ป็นโรคซึมเศร้า

มนุษย์เราต้องมีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐ
ไม่มีความทุกข์ ไม่ป็นโรคซึมเศร้า ให้เราเข้าใจ

เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็เป็นโรคซึมเศร้าแหละ ใครเอาตัวตนนำชีวิตไม่มีใครยกเว้น บุคคลนั้นต้องเป็นทุกข์แน่นอนเป็นโรคซึมเศร้าแน่นอน ถ้าใครเอาตัวตนมาก ก็เป็นโรคซึมเศร้ามาก ใครเอาตัวตนน้อยก็เป็นโรคซึมเศร้าน้อย ใครเอาตัวตนปานกลางก็เป็นโรคซึมเศร้าปานกลาง

รู้เข้าใจว่าตัวตนคือความทุกข์ตัวตนเป็นโรคซึมเศร้าเราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้เพราะตัวตนมันคือความทุกข์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงตรัสว่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันจะมีความทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มีมันจะเป็นโรคซึมเศร้าอยู่ตลอดเวลา ตลอดเวลา

ตัวตนให้รู้เข้าใจ ตัวตนมันเป็นความทุกข์เป็นเหมือนทะเลที่ไม่อิมด้วยน้ำ มหาสมุทรไม่อิมด้วยน้ำ เป็นไฟไม่อิมด้วยเชื้อมันบกพร่องอยู่เป็นนิจ มันมีความทุกข์อยู่ตลอดเวลา ตลอดเวลา มันเป็นทุกข์อยู่ติดต่อต่อเนื่อง

เราต้องรู้ต้องเข้าใจว่าเราทุกคนจะเอาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้ ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตรู้ มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติให้เข้าใจอย่างนี้ เราทั้งหลายจะได้ไม่มีความทุกข์จะไม่ได้เป็นโรคซึมเศร้า

วันเสาร์วันอาทิตย์ของหมู่มวลมนุษย์หลักการอุดมการณ์อุดมธรรม คำให้ยกเลิกงานภายนอกหมด มาเน้นเรื่องจิตเรื่องใจเน้นเรื่องความสงบเรื่องปัญญา มารู้แจ้งโลก รู้แจ้งธรรม เพราะทุกอย่างเราเอาความหลงนำชีวิตมันไม่จบ

พูดถึงรูปมันไม่จบหรอก เพราะเรามีตามันก็มีรูป พูดถึงเสียง เสียงก็ไม่จบ เพราะเรามีหูก็มีเสียง พูดถึงกลิ่นก็ไม่จบ เพราะเรามีจมูกมันก็มีกลิ่น พูดถึงเรื่องเวทนา

ไม่จบ เมื่อเรามีผัสสะมันก็ต้องมีเวทนา พุดถึงใจมันก็ไม่จบเมื่อเรามีใจก็มีจิต เราต้องรู้ เข้าใจมันไม่จบ เราทั้งต้องมารู้เราจะได้จบด้วยความรู้ความเข้าใจ มีความรู้แล้วเข้าสู่ ความสงบ ยกเลิกทุกสิ่งทุกอย่างเข้าสู่ความว่างจากสิ่งที่มีอยู่นี้แหละ

รูปก็มีอยู่ เสียงก็มีอยู่ กลิ่นก็มีอยู่ รสก็มีอยู่ โผฏฐัพพะธรรมารมณ์ก็มีอยู่ ต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้มีความสุขมีปัญญา รู้พระไตรลักษณ์ว่าทุกอย่างนั้น มันหาใช้นิติบุคคลตัวตนมันคือเหตุคือปัจจัยเพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

ชีวิตในประจำวันของเราเราจะได้รู้ผัสสะ รู้สิ่งภายนอกภายในด้วยความรู้ ความเข้าใจ ชีวิตของเราจะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ ก้าวไปด้วยศีลด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา

เค้าถึงมีหลักการให้มีวันหยุดเพื่อพัฒนาจิตใจ

สมัยโบราณต้องมีวันพระ ๗ คำ ๘ คำเค้าเรียกวันพระน้อย วันพระใหญ่ ๑๔ คำ ๑๕ คำเค้าถึงมีวันพระใหญ่ เพื่อเป็นหลักการให้ศาสนาทุกศาสนาเข้าสู่หลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม

ใครคือศาสนาพุทธก็พากันไปที่วัด ใครคือศาสนาคริสต์ก็ไปโบสถ์ ใครคือศาสนา อิสลามก็ไปที่มัสยิด ใครถือศาสนาพราหมณ์ก็ไปปฏิบัติของศาสนานั้น ๆ เพราะศาสนาเป็นศูนย์รวมแห่งความดี มันเป็นที่มัวร์คัมมันเป็นรูปแบบ

เป็นทั้งผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อออกจากทุกข์ปฏิบัติสมควรปฏิบัติ เข้าสู่ความพอเพียงเพียงพอด้วยความรู้ความเข้าใจ เมื่อเรารู้เข้าใจเราจะได้เข้าถึง ความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี

เหมือนพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช รัชกาลที่ ๙ ของเมืองไทย ท่านตรัสกับพสกนิกรของชาวไทยชาวโลกว่า เราต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี มันเท่านั้นแหละ มันจะมากมันก็ไม่มาก มันจะน้อยก็ไม่น้อย

เราต้องรู้เข้าใจเรื่องเหตุเรื่องปัจจัยเราจะได้ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้เป็นทุกข์อะไร เราทั้งหลายจะได้รู้ร้อยสัจสี รู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์

เราทั้งหลายจะได้พัฒนาทั้งกายทั้งใจพัฒนากิริยามารยาทออาชีวะที่มันถูกต้องด้วยสัมมาทิฐิด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายถึงมีหลักการมีอุดมการณ์อุดมธรรม เราทุกคนก็รู้จักว่าเราเกิดมาทำไม เราการทำงานทำไม ทำไมถึงต้องมีพระศาสนา ให้พวกเราทั้งหลายรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าพูดเรื่องวัดข้อวัตรปฏิบัตินี้แหละให้เราเน้นมาที่ตัวเรานี้แหละ ตัวเราต้องมีวัตร มีข้อวัตรปฏิบัติ ระบบความคิดคำพูดการกระทำกิริยามารยาทออาชีวะ มันเป็นข้อวัตร ข้อปฏิบัติของพวกเราทุกคน เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปหาวัดภายนอก จะไม่ได้ไปหาพระภายนอก จะไม่ได้ไปหาพระศาสนาภายนอก

พระศาสนาต้องอยู่ที่เราอยู่ที่กายวาจาใจกิริยามารยาทออาชีวะเน้นมาที่ตัวเรานี้แหละ ต้องรู้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้ไม่ต้องไปหาพระภายนอก ไปหาพระศาสนาภายนอก

พระก็ต้องมาหาพระที่ตัวเรา คือพระธรรมคือพระวินัยคือกายวาจาใจ
 กิริยามารยาทอาชีวะ เราเข้าใจ พวกเขาสู่มาตรฐานเข้าสู่ มอก.ในการประพฤติการ
 ปฏิบัติ เน้นที่ตัวเราแหละ มีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ
 เพราะชีวิตของเรานั้นเป็นชีวิตที่ประเสริฐให้พวกเราเข้าอกเข้าใจ

เราทั้งหลายได้ทรัพยากรที่ประเสริฐ ที่พวกเราเกิดมาเป็นมนุษย์

อายุขัยส่วนร่างกายของเรามันอยู่ได้ร่วม ๆ ๑ ศตวรรษคือร่วม ๆ ร้อยปี
 เราต้องเข้าสู่ความเป็นพระ เรามีโอกาสมีเวลาเราต้องเน้นเข้าสู่ภาคประพฤติ
 ภาคปฏิบัติ ถ้าเราปฏิบัติเข้าสู่ มอก. เข้าสู่ความเป็นมาตรฐานเราก็ออเคคนอื่นก็โอเค

ให้รู้ให้เข้าใจ เราจะได้มีความสุขในการเรียนหนังสือ จะได้มีความสุขในการทำงาน
 มีความสุขในกาย วาจา กิริยามารยาทตลอดถึงอาชีวะที่ต้องเอาธรรมนำชีวิต
 เราจะได้มีความสุขกัน เราไม่ต้องหาใครนะ อาศัยความรู้ความเข้าใจของเรา
 แล้วเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

ตนแลเป็นที่พึ่งแห่งตน เราให้เอาสิ่งภายนอกที่เป็นรูปเป็นเสียงเป็นกลิ่นเป็นรส
 โผฏฐัพพะเป็นโจทยเป็นข้อสอบ ที่เราอายตนะภายในเป็นความรู้ความเข้าใจ
 เป็นข้อสอบนะ มีทั้งโจทยมีทั้งข้อสอบไปพร้อม ๆ กัน เพื่อเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม
 อย่างนี้ เราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ไม่ใช่ว่างจากสิ่งที่ไม่มี

เราไม่ต้องไปคิดเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนมันโง่ไปไม่ฉลาดนะ มันจะไปแก้ไขตั้งแต่
 ภายนอกจะให้มันว่างจากสิ่งที่ไม่มี มันสงบเพราะถูกใจแต่มันไม่ใช่ความถูกต้อง
 มันว่างจากสิ่งที่ไม่มี มันไม่ถูกต้อง เราต้องรู้จักโจทยรู้จักข้อสอบด้วยความรู้
 ความเข้าใจ

เราทั้งหลายต้องหยุดสัญชาตญาณของตัวเองด้วยความรู้ความเข้าใจ

ข้อวัตรข้อปฏิบัติให้มันติดต่อกัน เพื่อชีวิตของเรามันจะติดต่อกันเอง ด้วยความรู้ความเข้าใจ เราทั้งหลายจะไม่ได้ไปตามความไม่รู้ไม่เข้าใจ จะไม่ได้ไปตามสิ่งแวดล้อม เอาสิ่งแวดล้อมมาเป็นข้อสอบเป็นโจทย์ แล้วตอบด้วยการประพฤติการปฏิบัติ ที่เป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

ถ้าเราไม่ประพฤติไม่ปฏิบัติเราทุกคนก็เป็นพระไม่ได้ เป็นข้าราชการ เป็นนักการเมืองเป็นมนุษย์ไม่ได้ เราต้องรู้หลักการอย่างนี้ มันมีหลักการอย่างนี้แหละ

ชีวิตของเรามันถึงจะไม่ได้ไปตามผัสสะ ไม่ได้ตามอารมณ์ตามความหลงนะ มันถึงจะหยุดตรึกในกามหยุดตรึกในพยาบาท เพื่อการประพฤติการปฏิบัติของเรา จะได้ติดต่อกันเอง

มันจะมีประโยชน์อะไรละ เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต ถึงเราจะมีชีวิตอยู่ เป็นร้อยปีพันปีหมื่นปีแสนปีมันจะมีประโยชน์อะไร เพราะเอาความหลงนำชีวิต ความหลงก็คือความหลง ความไม่ถูกต้องก็คือความไม่ถูกต้อง

เราต้องรู้เข้าใจ เรื่องพระธรรมพระวินัยเรื่องข้อวัตรข้อปฏิบัติให้เราโฟกัส มาที่ตัวเรา ใครเค้าจะทำอย่างไรปฏิบัติอย่างไรก็ช่างเค้าเราไม่เกี่ยว เราต้องโฟกัส ในการประพฤติการปฏิบัติของเรานะ

พระพุทธเจ้าท่านมีความรู้ความเข้าใจอย่างนี้ เข้าสู่ภาคประพจน์ภาคปฏิบัติ เราทั้งหลายอย่าไปประมาท อย่าไปคิดว่าไม่เป็นไรไม่เป็นไร ความคิดอย่างนี้ มันก็ปล่อยวางความถูกต้อง ปล่อยวางพระธรรมพระวินัย มันเป็นพระไม่ได้

เป็นพระได้แต่พระแต่งตั้ง มันไม่ได้เป็นพระธรรมไม่ได้เป็นพระวินัย หัวใจมันยังเป็น
 นิติบุคคลตัวตนให้รู้เข้าใจ คำเรียกว่าหัวใจมันยังไม่ใช่พระธรรมพระวินัย

หัวใจมันต้องเป็นพระธรรมพระวินัย คำเรียกว่าหัวใจมันเป็นหัวใจ
 ที่ต้องรับประเคน หัวใจต้องรับประเคนนะ ไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้
 ต้องทำตามพระธรรมพระวินัย

หัวใจที่รับประเคนนี้หมายถึงว่าอันนี้ไม่คิดนะไม่ตรึกละเพราะอันนี้มันเป็น
 พยาบาท หัวใจต้องรับประเคน หัวใจต้องเป็นพระธรรมพระวินัยหัวใจต้องรับประเคน

อย่างผู้ที่คือนักบวชทั้งหลายนี้ไม่ให้เก็บอะไรไว้ เพราะเรายกเลิกตัวตน
 ทุกคนก็โอเคอยู่แล้วไม่ต้องกลัวอดตาย ทุกคนเลื่อมใสไม่ต้องไปเก็บอะไร

ต้องเอาพระธรรมพระวินัยอย่างนี้แหละ หัวใจมันจะได้ยกขึ้นยกระดับสูงขึ้น
 หัวใจจะไม่ได้พังทะลายที่เป็นนิติบุคคลตัวตน เอานิติบุคคลตัวตนเป็นที่ตั้ง
 หัวใจมันพังทะลายเหมือนตึก สตง.นั้นะ ตึกสตง. นี่มันพังทะลายเพราะเอาตัวตน
 เป็นที่ตั้งมันก็พังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะตัวตนมันทุจริต เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
 มันไม่ใช่ธรรมไม่ใช่ธรรมบุญ เมื่อทุจริตมันก็พังทลายเหมือนตึก สตง.นั้นะ

เมื่อเอาตัวตนเป็นที่ตั้งหัวใจมันก็ตกลงในที่ต่ำในที่ชั่ว หัวใจก็ตกลงในอบายมุข
 อบายภูมิด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญ
 พุทธบารมีเพื่อยกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ยกเลิกความตกต่ำเป็นได้แต่เพียงคน
 เป็นเพียงความหลงย่ำต๊อกในความหลง ท่านถึงยกเลิกอบายมุขอบายภูมิ อบายมุข
 อบายภูมิมันคือหัวใจตกต่ำนะ เป็นหัวใจบ่อนคาสินะ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคำเรียกว่า
 หัวใจอบายมุขอบายภูมิหัวใจบ่อนคาสินะ

เราต้องเข้าใจ เราเป็นมนุษย์เราต้องมาเสียสละ ไม่เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ไม่เอาอบายมุขเป็นที่ตั้ง เพื่อจะหยุดอบายมุขอบายภูมิ ยกเลิกบ่อนคาสีโน

พระพุทธเจ้าบำเพ็ญบารมีมาเพื่อหยุดอบายมุขอบายภูมิ พระเยซูบำเพ็ญบารมีมาเพื่อหยุดอบายมุขอบายภูมิ พระนบีมูฮัมหมัดบำเพ็ญบารมีมาเพื่อหยุดอบายมุขอบายภูมิ บำเพ็ญบารมี ๑๐ ทศ ๒๐ ทศ ๓๐ ทศ เพื่อมายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ มายกเลิกบ่อนคาสีโน

ผู้ที่เป็นผู้บริหารประเทศทั้งหลายเป็นข้าราชการนักการเมืองทั้งหลาย ต้องเข้าใจนะ อย่าเอาอบายมุขอบายภูมิเป็นที่ตั้ง ต้องมายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ อย่าไปคิดแต่จะตั้งบ่อนคาสีโน

เราคิดดูดี ๆ นะ เราอย่าไปคิดแบบคนไม่รอบคอบไม่ทั่วถึง เราคิดว่าประเทศ สิงคโปร์เค้าเล็กน้อยนิดเดียวเท่ากับอำเภอหนึ่งของเมืองไทย เค้ารวยเพราะเค้าตั้ง บ่อนคาสีโน ที่มาเก๊าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเล็กนิดเดียวเค้าตั้งบ่อนคาสีโนเค้ารวย เราเป็นประเทศไทยเราทำไมโง่มาตั้งนาน เราตั้งบ่อนคาสีโนเราจะได้รวยเหมือนเขา

เราต้องมายกเลิกอบายมุข ทุก ๆ ศาสนาท่านมายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ มายกเลิกบ่อนคาสีโน

ประเทศสิงคโปร์มาเก๊าเค้าเล็กนิดเดียวเค้าไม่มีที่ทำการเกษตรไม่มีที่ทำ อุตสาหกรรมเค้าคิดว่าในโลกนี้มีคนหลงอยู่มาก ไม่มีปัญญาอยู่มาก เราตั้งบ่อนคาสีโน ก็พอที่จะหากินหาวัตถุได้ง่าย เค้าเลยพากันตั้งบ่อนคาสีโน

ให้เรารู้เราเข้าใจ เราต้องพากันมีสติมีปัญญา ถ้าไม่มีสติไม่มีปัญญาเราจะเป็นผู้หลงนะ เอาความหลงนำชีวิตไม่ได้ ต้องเอาปัญญาที่เป็นบริสุทธิคุณนำชีวิต

ชีวิตของเราเป็นชีวิตที่ประเสริฐนะ เป็นชีวิตที่เกิดมาเพื่อพระนิพพาน ไม่ใช่เกิดมาเพื่อความหลง

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เดินตามรอยของปัญญาบริสุทธิคุณ ด้วยธรรมบุญด้วยรัฐธรรมบุญเพื่อกลับมาหาความถูกต้อง เพื่อกลับมาหาพระนิพพาน คือบ้านของเรา ด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญาที่เป็นบริสุทธิคุณคือพระนิพพาน บ้านของเรา คือบ้านที่แท้จริง ทุก ๆ ชาติทุก ๆ ศาสนาต้องกลับมาหาความถูกต้อง กลับมาหาพระนิพพานบ้านของเรานะ

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโตท่านมีเมตตาตรัสไว้ว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรมความดีเท่านั้น

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะท่านทั้งหลายเป็นทั้งคนดีคนมีปัญญา เป็นคนมีปัญญาเป็นคนดีต้องเอาธรรมนำชีวิตธรรมนำชีวิตพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติทุกคนก็จะเป็นพระได้ทุกคนทุกชาติทุกศาสนาด้วยความรู้ความเข้าใจ

การบรรยายพระธรรมเทศนาที่เป็นบริสุทธิคุณเพื่อเราทุกคนจะได้เข้าสู่ภาคประพจน์ภาคปฏิบัติทั้งกายวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพในเช้าของวันอาทิตย์วันนี้ก็เห็นสมควรแก่เวลาขอสมมุติยุติพระธรรมเทศनावุณ โอกาสนี้

เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้
